

Robertson McQuilkin

Elveszett

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCsel 4:12).

Tapasztaltuk-e már azt a borzalmas érzést, hogy elvesztünk – mondjuk egy úttalan hegyi vadonban, vagy egy labirintusban, esetleg egy nagy idegen városban? Nincs remény arra, hogy kivezető utat találjunk, és félelem lopózik belénk. Valószínű láttunk már ilyen félelmet kétségbeesetten síró vagy csendes szipogó gyermek arcán, aki a nagy bevásárlóközpont forgatagában elvesztette szüleit. Egyedül volt, elveszette.

Hasonlóan rémisztő és talán általánosabb is a reménytelenségnek az érzése, mikor valaki csapdába kerül, személy szerint frusztrált helyzetbe vagy körülménybe; alkoholizmus, rákbetegség, válás stb. Borzalmasan egyedül! Elveszve.

Az „elveszett” szót a Biblia még ennél is borzalmasabb helyzet leírására használja. Azok az „elveszettek”, akik elszakadtak az atyai háztól, és nem találják a visszavezető utat. Jézus úgy tekintett az őt körülvevő sokaságra, mint elveszett, reménytelen emberekre, pásztor nélkül való nyájra, akik iránt mély szánalmat érzett.

A csapdába esett reménytelen állapotnál már csak az a rosszabb, ha valaki elveszett, és ezt nem is tudja, mert így nem

életvitelről, és még ennél is nagyobb tragédia, hogy a világ népességének fele nem is hallhatott, mert nem került olyanok közelébe, akik erről beszélhettek volna. Bolygónkon ott, ahol minden második ember valami törzsi kultúrában vagy nyelvcsoporthoz tartozik, nincs is evangéliumi gyülekezet. Ha kívülről nem megy el valaki hozzájuk, nem is lesz módjukban megismerni Jézust.

De vajon a „világ sötét féltekén” élő emberek valóban elveszettek? Mi lesz azokkal, akik soha nem is hallottak a lehetőségről, nem is hallhattak – ezek is elvesznek?

Mindnyájan elvesznek?

Az egyháztörténelem során mindig voltak, akik azt tanították, hogy végső soron mindenki megmenekül, senki nem veszhet el. Ez egy ősi univerzalista tanítás, hogy végül mindenki üdvözül, mert Isten jó. Erről nem sokat beszéltek Origenes napjaitól, a 3. századtól kezdve egészen a 9. századig, amikor is újból felszínre került ez a felfogás, különösen az univerzális egyházban. Az univerzális egyház megalapításával párhuzamosan, amely elég őszinte volt abban, hogy nevében is felvállalta ezt a tanítást, ez a felfogás nagyon sok vezető felekezetben is elterjedt.

Viszont ez az álláspont problémákat is okoz. Elvileg egy ilyen tanítás aláaknázza Krisztus megváltó halálának hitelességét. Mert ha a kegyelmes Istenség végül is minden bűn felett szemet huny, Krisztusnak nem kellett volna meghalnia. Akkor ez nemcsak hogy szükségtelen lett volna, hanem a történelem legnagyobb tévedése. sőt valóságos büntény Isten részéről, aki ezt megengedte. Ezért az univerzális elmélet

Krisztus halálával kapcsolatosan olyan követelést támaszt, aminek nem a büntől való megváltás volt a célja, hanem valami más. De mi?

A másik probléma, amivel az univerzális elméletet valóknak szembe kell nézniük, a Szentírás folyamatos tanítása, amelyből megtudjuk, hogy a halál után szétválasztatnak azokat, akiket Isten elfogadott, azoktól, akiket nem. A Bibliában ez a tanítás és a megváltásra vonatkozó tanítás is megingathatatlanul szilárd, ezért az univerzális elméletet vallók nem fogadják el a Szentírás hitelességét. Érthető, hogy az univerzális egyház és az unitárius egyház között megegyezés jött létre.

Egy új univerzalizmus indult el a 20. században, akik a Bibliát kezdték komolyabban venni. Ezek a trinitáriusok. Szerintük Krisztus a bűnösökért halt meg, és ezért végül is ennek alapján Krisztus minden ember számára biztosítja az üdvösséget.

Barth Károly és sokan mások is az ő új-ortodox tanítványai közül ezen az állásponton vannak. Mindenki üdvözül,

Az univerzális elmélet olyan igényt támaszt Krisztus halálával kapcsolatban, aminek nem a büntől való megváltás volt a célja, hanem valami más.

keresi a menekvést, és nem ismeri fel a lehetőséget sem, és ha felkínálják neki, visszautasítja. Erre mondjuk, hogy végképp elveszett.

Mennyi elveszett van ezen a világon? Azt mondják, 200 millió az evangéliumi keresztyének száma. Kétségtelen, hogy ezek között is van elveszett, de azok, akik Jézus Krisztusban hisznek, már megtalálták a menekülés útját, mert a Benne való hit által elnyerhetik bűneik bocsánatát, és Isten családjának tagjaivá lehetnek. Bizonyára vannak a nem evangéliumiak között is, akik hisznek. Nos tegyük fel, hogy ez a szám megduplázódik és 400 millióra tehető. Azok száma, akik ebből a becslésből kimaradtak, még mindig több mint 4 millióra tehető, vagyis a földön élő minden tízből kilenc. Ezek az elveszettek – vágyanak szabadulásra, de nem találják az utat, vagy más módon keresik és vélik megtalálni azt.

Századunk robbanásszerű szaporulatának tragédiája, hogy 4 közül 3 sohasem hallott értelmes módon a krisztusi

mivel Isten mindenható. Az ő szándéka az emberek megváltása, és ezt meg is valósítja. Ennél az álláspontnál is akadtak bibliai és filozófiai problémák. A probléma elvileg az, hogy ha végül is mindenki, mindegy milyen oknál fogva, de üdvözülni, akkor valójában nincs szükség az evangélium hirdetésére. Miért tette első helyre akkor Krisztus az evangélium hirdetését, az egyház számára missziós feladattá, ha Isten végső soron mindenkit magához fogad evangélium nélkül is? A bibliai probléma még ennél is komolyabb: Krisztus tanítása az örök kárhozatról, pokolról, a nagy mélységről, ami a

Elméletileg, ha végül – valamilyen oknál fogva – mindenki üdvözülni, akkor az evangélium hirdetésére valójában nincs is szükség.

megváltottak és elveszettek között van, világos (Lk 16:19–31). Érthetően és tényként tanította, hogy sokan járnak a széles úton, amely a kárhozatba visz (Mt 7:13–14).

Mivel az univerzális gondolkodás nem tudott megbékélni a bibliai tényekkel, akadtak némelyek, akik továbbfejlesztették elméletüket, és ezt elnevezték „tágabb reménynek”. Eszerint nem mindenki üdvözülni ugyan, de azok közül is sokan, akikhez nem jutott el a Krisztus evangéliuma, üdvözülni fognak, mert Isten igazságos és nem kárhoztatja az őszinte igazságkeresőket. Ebben az a probléma, hogy ha a vallásban az őszinteségnek üdvözítő ereje van, akkor csak ennek alapján történhet a megváltás. Akkor pl. nem működhet a gépezet. Az építész, aki a pompás John Hancock épületet tervezte Bostonban, őszinte volt. Az építő is őszinte volt. Az üveggéyártó is őszinte volt. Kivételesen a tulajdonos is őszinte volt. De ha az óriási üvegtáblák lezuhannak az utcára, az őszinteség nem szolgál mentségül a veszteségre. A gyógyszereknél sem ment fel senkit az őszinteség a tévedés alól. Nem mondjuk senkinek: „Ha arzént iszol azzal az őszinte hittel, hogy az Coca-Cola, legyen a te hited szerint, és úgy is lesz”. Az őszinteség nem változtat a valóságon. Isten igazságával majd a későbbiekben foglalkozunk.

A 19. században létrejött „tágabb remény”-tantételt félretették, és a már említett „új tágabb remény”-nyel helyettesítették. Eszerint azok, akik világosságban élnek, Krisztus halála érdemében általános kinyilatkoztatás révén üdvözülni. Esetleg halálukban, vagy azután kapnak egy utolsó lehetőséget. Ez már konzervatívabb változata az új univerzalizmusnak. Richard Quebedeaux ezt az álláspontot azzal azonosítja, amit néhány „fiatal evangéliumi keresztyén”, az ún. baloldali vall. Ebben gyakorlatilag az a probléma, hogy így az igehirdetés majdhogynem kriminális cselekedetté válik, mert nagyobb lesz a kárhoztatás azoknak, akik elutasítják az evangéliumot, mintha soha nem is hallották volna, holott üdvözülhetnének az általános kinyilatkoztatás alapján. Mindenesetre fölöslegesnek tűnik hirdetni az üdvösség útját olyanoknak, akik ennek ismerete nélkül is üdvözülhetnének.

Ebben a szemléletben csupán annyi változik, hogy csak azok vesznek el, akik az evangéliumot visszautasítják. Nem nagyon terjedt el ez a szemlélet, mert ez a „jó hír”-ből rosszat csinál. Ha csak akkor vesznek el az emberek, ha a hallott Igét visszautasítják, akkor jobb, ha sohasem hallanak róla, és úgy üdvözülnek. Ilyen szemlélettel jobb lenne félretenni az üzenetet, és nem hirdetni.

Annak, aki elkötelezte magát a Szentírás tekintélyének, az ilyen álláspontok megvitatásánál ésszerű, hogy a Szentírás tekintélye a mérvadó. Mit tanít a Szentírás a szellem örökké tartó állapotáról azokra vonatkozóan, akik nem hallották az evangéliumot?

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, nem jut az ítéletre, aki pedig nem hisz, az már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében... Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem

engedelmeskedik a Fiúnak, az nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (Jn 3:16–18, 36).

A Szentírás tanítása világosan mutatja, hogy vannak, akik elvesznek, és vannak, akik nem. Figyeljük meg, hogy ezek azok, akik Krisztusban hisznek – nem egyszerűen azok, akik belső erkölcsi természetükkel összhangban hisznek egy igazságos Teremtőben – és ezért elnyerik az örök életet. Isten szándéka az, hogy a világ általa, Krisztus által üdvözüljön (3:17). Az a szó, hogy „általa”, közvetítést fejez ki, vagyis azt, hogy az Úr Jézus Krisztus jóvoltából nyerhet egy személy üdvösséget.

Ez a szakasz nem tagadja, hogy vannak más közvetítők is. Egy japán közmondás szerint sok út vezet a híres Fuji hegyre, és mind eléri a csúcst. A japánok ilyen módon fejezik ki szemléletüket a sokféle vallásról, hogy végül is mindegyik jó eredményt hoz. Viszont Jézus Krisztus maga mondja: „Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14:6). Más szóval, Jézus Krisztus az egyetlen közbenjárója üdvösségünknek.

Az Új Tágabb Remény (*New Wider Hope*) megerősíti ezt. Üdvösség egyedül Jézus Krisztusban van. De hozzáteszik, hogy nem kell Jézus Krisztust személyesen ismerni ahhoz, hogy valaki üdvözüljön.

Jézus megerősít minket abban, hogy az embereket azért fogja megítélni, mert nem hittek az ő nevében (3:18). Péter

A probléma abban van, hogy ha a vallásos őszinteség üdvözít, csak ez lehetne alapja az üdvösségnek.

még részletesebben mondja el, hogy „nincsen senkiben másban üdvösség, mert nem is adatott a földön az embereknek más név” (ApCsel 4:12). Biztosan nem véletlen, hogy a Bibliában a névnek nagy jelentősége van, különösen az üdvözítő hirtől szóló tanításban. Péter nem azt mondja:

„egyetlen más személyben”. Mikor egy személyt megneveznek az azonosítás végleges, és minden kétértelműség ki van zárva. Péter nem ad helyet annak, hogy ezt a nevet felcseréljék a „Nagy Létező” vagy „Nagy Mindenség”-gel. Azt mondja: üdvözülj, ha néven szólítod a Názáreti Jézust, a Messiást.

Isten gondoskodik arról, hogy ha valaki engedelmeskedik a benne levő igazságnak, akkor még az több világosságot nyer.

János és Péter mellett Pál is ezt hangsúlyozza:

„Aki segítségül hívja az ÚR nevét, üdvözül. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan halljanak igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: Mily kedves azoknak a jövetele, akik a jót hirdetik!” (Róm 10:13–15)

Azok üdvözülnek, akik ezt a nevet hívják. De mi van azokkal, akik ezt a nevet nem hallották, és így nem is hívhatják? Pál nem biztosít minket, hogy azoknak, akik nem hallották, elég, ha egyszerűen hisznek bármiben, amit hallottak. Ehelyett azt mondja: „a hit hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által” (Róm 10:17).

A Szentírás nagyon világosan tanítja, hogy kétféle ember van az életben és a halálban is: megmentett és elvesztett. Az üdvösség útja is nagyon világos. Ennek ellenére fennmaradt még néhány kérdés azok részére, akik komolyan törődnek az üdvösséggel: valóban szeret Isten? Valóban hatalmas és igazságos?

Valóban szeret Isten?

Igen, Isten jó, és ennek félreértése okozta az ember vesztét. Isten szeretetből a maga képmására teremtette az embert, és nem egy beprogramozott robotot, aki úgy reagál, ahogy Alkotója betervezte. Azzal, hogy minket szeretetből szabad akarattal ruházott fel, vállalta a kockázatot, hogy az önállóság kedvéért elutasítjuk szeretetét, és önzők leszünk. Valójában az ember ezt választotta magának. Isten mégis hű maradt jelleméhez és gondoskodott visszavezető útról, noha az ára borzalmasan nagy volt.

Viszont a visszavezető út nem sértheti meg Isten képességét az emberben, vagyis nem erőszaknak kell engedelmeskedni. Inkább az van, hogy Isten szeretetből döntött úgy, hogy vár nagy türelemmel a szeretetből fakadó válaszra. Akik pedig el akarják utasítani, megtehetik.

De vajon igazságos-e, ha Isten kárhoztatja azokat, akiknek nem volt alkalmuk felkínálni kegyelmére válaszolni? A Biblia nem tanít olyat, hogy Isten elítél valakit azért, mert elutasította Krisztust, noha nem is hallott soha Krisztusról. A Biblia tanítása valóban világos: Isten annak alapján ítél, hogy az illető személy hogyan reagál a megismert igazságra.

„Az a szolgál, aki ismerte ura akaratát, és nem hajtotta végre, vagy nem cselekedett annak akaratára szerint, sok verést

kap; aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon” (Lk 12:47–48).

„Ha bementek egy városba, és nem fogadnak be titeket, menjetek ki annak utcáira, és ezt mondjátok: Lerázzuk közöttek még a port is, amely városotokból lábunkra tapadt, de tudjátok meg, hogy közel jött az Isten országa. Mondom néktek: Sodomának elviselhetőbb dolga lesz azon a napon, mint annak a városnak. Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Tiruszban és Szidonban történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, zsákban és hamuban ülve régen megtértek volna. De Tirusznak és Szidónnak elviselhetőbb dolga lesz az ítéletkor, mint nektek. Te is, Kapernaum, vajon az égig fogsz-e felmagasztaltatni? A pokolig fogsz levettetni. Aki titeket hallgat, az engem hallgat, és aki titeket elutasít, az engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem” (Lk 10:8–16).

Egy személy elítélése arányban van az erkölcsi világosság visszaütésével. Mindnyájan vétkeztünk, nincs egyetlen ártatlan ember sem. Ezért mindnyájan ítélet alatt vagyunk, de nem egyforma mérték szerint, mert nem egyenlő arányban vétkeztünk a világosság ellen. Aki nem hallott Krisztusról, azt nem azért ítéli el Isten, mert elutasította Krisztust, hanem azért, mert megtagadta azt a világosságot, ami benne megvolt.

Nem mindenki reagál úgy a benne lévő világosságra, hogy keresné és követhetné azt a világosságot. Isten azonban gondoskodik arról, hogy ha valaki engedelmeskedik a benne levő igazságnak, annak még több igazságot világít meg. Aki engedelmes, annak több világosságot ad.

A tanítványok odamentek hozzá és megkérdezték tőle: „Miért beszélsz nekik példázatokban?” Ő így válaszolt: „Mert nektek megadatott, hogy megtudjátok a mennyek országának titkait, de ezeknek nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik és az bővülködik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van. Azért beszélek néktek példázatokban.”

„Mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, és nem értenek. Beteljesedik rajtuk Ézsaiás jóvendölése: hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de nem ismerjétek! Mert megkövérédett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemekkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.”

„A ti szemetek boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall” (Mt 13:10–16).

Végső soron a probléma nem Isten igazságosságával van, hanem velünk.

„Aztán így szólt hozzájuk: Azért visztek lámpást a szobába, hogy véka alá tegyétek, vagy az ágy alá? Nem inkább azért, hogy lámpatartóba tegyétek? Mert az elrejtett dolog azért van elrejtve, hogy napvilágra kerüljön, és csak azért lett rejtett, hogy nyilvánvalóvá legyen. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!”

Ezt is mondta nekik: „Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást is adnak. Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvételik, amije van” (Mk 4:21–25).

Ez az ismételt ígért a többletvilágosságról azoknak szól, akik engedelmesen fénykednek a már meglévő világossággal, és ez az alapja annak a nagyon fontos bibliai igazságnak, ami Isten igazságos ítéletére vonatkozik. Kornélius, a római százados a benne levő világosságra imádsággal és jó cselekedet gyakorlásával válaszolt. Ezért Isten nem hagyta őt tudatlanságban, vagyis ennek alapján nem egyszerűen csak elfogadta tőle ezt a reagálást, hanem elküldte hozzá Pétert még több igazsággal (ApCsel 10).

Akinek van, annak adatik. Mivel nyilvánvalóan ez az Isten bánásmódja az emberrel, bizonyosak lehetünk abban, hogy minden egyén kapott elegendő világosságot ahhoz, hogy megfelelően válaszoljon Isten létezésére és hatalmára, amely a teremtettségben mindenki előtt nyilvánvalóvá lett (Róm 1:18–21), és az emberben levő belső erkölcsi ítélőképességben vagy lelkiismeretben is (Róm 2:14–15). Aki erre engedelmesen reagál, annak Isten még több világosságot ad.

Természetesen Isten módszere, hogy a több világosság terjesztésére embereket használ hívivöként. Pál ezt világosan kifejti a Római gyülekezethez írott levelében (10:14–15), hogy az elveszettek helyzetének megoldására Isten igehirdetőket rendel ki, ahogy meg van írva: „Mily szépek a lábai azoknak, akik békét hirdetnek”. Tehát végül is a probléma nem Isten igazságosságában van, hanem bennünk.

De mi történik, ha senki nem megy? Akkor Isten majd valami angyalt küld, esetleg más speciális kinyilatkoztatást

A fennmaradt legnagyobb titok nem Isten jelleme és nem is az elveszett emberek sorsa. A legnagyobb titok az, vajon miért van, hogy akiknek menteni kellett volna az elveszetteket, elpazaroltak 2000 évet más dolgokra. Az is lehet, hogy jó dologgal foglalkoztak, csak éppen megbuktak, mert nem vállalták a küldetést, és nem küldtek el senkit, hogy eljutott volna a szabadító Jézus Krisztus életadó szavának híre mindenkihez.

ad? Ezen a téren a Szentírás hallgat, és úgy gondolom, jó oka van rá. Még ha lenne is Istennek egy ilyen alternatív terve, nem köteles velünk közölni, mert mi már bebizonyítottuk, milyen felelőtlenek és engedetlenek vagyunk, ezért bizonyára kétség nélkül megtagadnánk az engedelmisséget a nagy miszsiós parancsnak.

A kérdés ezzel viszont még nem múlt el. Mit válaszolnánk, ha pl. egy japán faluban megkérdeznénk minket egy újonnan megtért hívő: Mi lesz az őseimmel? A válasz egyszerű: Nem én döntöm el. „Vajon az egész föld hírája nem szolgáltatna igazságot?” (1Móz 18:25) Ábrahám alkudozott Istennel az ártatlan emberek megmentése érdekében, akik nem érdemelték meg, hogy a gonoszokkal együtt elveszenek az

Nem arra hívtunk, hogy ítélkezzünk – sem Isten felől, akinek útját nem ismerjük teljes egészében, sem emberek felől, akiknek sorsát nem mi igazgatjuk. Inkább az a küldetésünk, hogy követségben járva keressük meg az elveszetteket, hirdessük kegyelmet az elítélteknek és szabadulást a foglyoknak.

ítéletben. Igazságért folyamodott Istenhez, és Isten sokkal nagyobb irgalommal válaszolt, mint ahogy azt Ábrahám kérni mertte volna. Ezt a gyötrő kérdést, amit a Biblia első könyvében találunk a Szentírás utolsó könyve válaszolja meg: „Igen, Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid” (Jel 16:7). Nem arra hívtunk, hogy ítélkezzünk – sem Isten részéről, akinek útját nem ismerjük teljes egészében, sem emberek részéről, akiknek a sorsát nem mi igazgatjuk. A mi küldetésünk inkább az, hogy mint az ő követői, keressük meg az elveszetteket, az elítélteknek hirdessünk kegyelmet, a foglyoknak pedig szabadulást.

Nincs módunkban teljes bizonyossággal igazolni a Szentírásból, hogy pünkösd óta egyetlen lélek sem üdvözült Krisztus megismerése nélkül rendkívüli módon. De az sem igazolható a Szentírásból, hogy akár egy lélek is így üdvözült volna. Ha van is ilyen megoldás, Isten erről nekünk nem beszélt. Ha Isten az ő kinyilatkoztatásában úgy érezte, hogy nem bízhat ránk ilyen kísérletező reménységet, mennyivel inkább kell nekünk megtartóztatni magunkat az ilyenfajta elmefuttatástól. Meglehet, nincs is jogom erkölcsileg úgy vélekedni, hogy más

remény is van a menekülésre. Még kevésbé arra, hogy egy ilyen feltételezést ajánlásképpen más hívőnek elmondjak, mert ennek megvitatása mint lehetőség természetesen veszélyes és erkölcstelen lenne. Ugyanilyen tévedés lenne ezt írásban felvetni hamis reményt keltve, mert akik ítélet alatt vannak, és ezt elolvasnák, ebben a hamis reményben halnának

meg. Amíg a kinyilatkoztatott igazság azonos azzal, hogy csak egy út van a menekülésre, addig ehhez kell tartani magunkat, c szerint kell élni, és ezt kell hirdetni is.

Még ha lenne is más megoldás (nemcsak Jézus lenne az egyedüli üdvözítő), Isten megmondta volna nekünk. Viszont amíg számunkra az a kinyilatkoztatott igazság, hogy ő az egyetlen út, addig nekünk e szerint kell élni, és ezt kell hirdetni.

Gondoljunk végig egy hasonlatot: adva van egy biztonsági őr, akit azzal bíztak meg, hogy egy épület 10. emeletén lévő idősek otthona lakóinak biztonságára ügyeljen. Ő ismeri az emelet tervrajzát, amely egy jelentős helyen ki van függesztve, és az ő feladata, hogy tűzvész esetén a lakókat a világosan megjelölt vészkijáráshoz vezesse. Nos, ha tűz üt ki, és az élet veszélybe kerül, az ő felelőssége az emberek kimentése. De ha ő elkezd vitatkozni a bentlakókkal vagy kollégákkal arról, hogy talán van más menekülési mód is, ami nincs feltüntetve, vagy arról kezdene beszélni, amit az újságban olvasott, hogy ilyen helyzetben egyszer valaki leugrott a 10. emeletről és túlélte, akkor őt joggal vádolhatnák bűnös hanyagsággal. Neki a tényeket kell figyelembe vennie, és a szerint kell a munkáját engedelmesen elvégeznie biztonsággal, és nem kételkedni a cselekvés helyességében. Nem vezetheti félre az embereket valami gyanús vagy logikai következtetés és behatárolt információ alapján.

Mikor már mindent elmondtunk, ami erre a témára vonatkozik, a legnagyobb titok, ami megmaradt, nem Isten jelleme és nem is az elveszett emberek sorsa. A legnagyobb titok az: miért van, hogy akiknek menteni kellett volna az elveszetteket, elpazarolták a 2000 évet más dolgokra, meglehet, hogy jó dologgal foglalkoztak, csak éppen megbuktak, mert nem vállalták a küldetést, és nem küldtek senkit, hogy eljuttatják a szabadító, Jézus Krisztus életadó szavának híre mindenkihez. Az emberek elveszett állapota megtöri az Atya szívét. És a miénket nem?

Álmodtam és álomban egy szigeten találtam magam – a Juhok szigetén. Az egész szigeten szét-szórta voltak az elveszett juhok. Hamar rájöttem, hogy erdőtüz söpör végig a sziget túloldaláról. Úgy látszott, minden pusztulásra van ítélve, hacsak nem találunk valami módot a menekülésre. Volt ott sok térkép, ami már érvényét veszítette, de kezembe került egy érvényes, és ezen felfedeztem, hogy valójában van egy híd, egy nagyon keskeny, amely átvezet a szárazföldre, és aminek az építése a leírás szerint nagyon sokba került.

Tudtomra adták, hogy az én feladatomban átvinni a juhokat a keskeny hídon. Felfedeztem, hogy rajtam kívül még sok más pásztor is terelgette a megtalált

juhokat egy karámba, ahonnan a hidra könnyen fel lehetett jutni. Csakhogy a legtöbb bárány nagyon távol volt a karántól, és kevés volt a pásztor, aki keresésükre indult. A tűz közelében levő bárányok megéreztek a veszélyt és féltek, de a távolban levők nyugodtan legeltek és élveztek az életet.

Észrevettem, hogy a híd közelében két pásztor sugdos egymással, és nevetgélnek. Közelebb mentem, hogy halljam, min tudnak örülni ilyen iszonyatos helyzetben. „Lehet, hogy a szakadék néhol keskeny, de talán az erősebb juhok át tudnak vergődni rajta” – mondta az egyik. „Talán a szél lecsendesül és a lángok alábbhagynak, majd a bátrabbak átjutnak rajta” – felelte a másik. „Lehetséges. Tényleg, nem lenne egyszerű, ha kiderülne, hogy ez nem is sziget? Talán csak egy félsziget, és a legtöbb bárány máris biztonságban van. Biztos, hogy a tulajdonos gondoskodott valami alternatív megoldásról.” Aztán ezen megnyugodva más elfoglaltságba kezdtek.

Ezekután magamban elkezdtem gondolkodni az ő elméletükön. Ha tényleg úgy lenne, akkor miért áldozott volna annyit a gazda, hogy a hidat felépítse, különösen egy ilyen keskeny hidat, amire a juhok többsége még ha rátalál is, fél átmenni rajta? Ha valóban van ennél jobb út, ami könnyebb menekülést biztosít, akkor óriási tévedés volt azt a hidat megépíteni. És ha ez nem is sziget, akkor mi gátolja meg a tüzet, hogy ne söpörjön végig az egész szárazföldön, és mindent elpusztítson? Ahogy ezeken a dolgokon elmélkedtem, hátam mögött megszólalt egy csendes hang és ezt mondta: Barátom, jobb oka van annak, mint a te logikád. A logika magában nem vezet téged sehová. Nézd meg csak a térképet!”

A térképen a hídnál látom felírva az idézetet Pétertől, a segédpásztortól: „Nincsen senkiben másban üdvösség, mert nincs más út a szigetről a szárazföldre, amelyen a juhokat meg lehetne menteni.” Azután észrevettem, hogy a hídba is bele van vésvé: „Én vagyok a híd, egy bárány sem menekülhet biztos helyre, csak rajtam keresztül.”

Egy olyan világban, ahol minden 10 ember közül 9 elveszett, és 4-ből 3 soha nem hallott a kivezető útról, és minden második ember süket, a gyülekezet pedig alszik. Miként lehetséges ez? Talán mi is úgy gondolkodunk, hogy van más mód is a menekülésre? Vagy egyáltalán nem is érdekel minket az egész dolog.

Az áldás szándéka

Isten a bábéli lázadás után más stratégiát kezdett el céljának elérésére, hogy visszafordítsa magához a népeket. Elválasztotta egymástól a nemzeteket, és szétszórta őket. Természetesen nem vetette el, és nem hagyta magára a népeket. Az ő teremtményei voltak valamennyien. Elkezdve az Ábráhámmal kötött szövetségtől, Izsákkal és Jákóbbal új tervet készített, és ezáltal egy különleges népet és missziót készített elő, hogy így térjen majd a többi népekhez is.

A törvény, a próféták, valamint az Izrael népével való bánásmód története azt mutatja, hogy az egész Ótestamentu-

mon keresztül Isten átfogó terve minden népre kiterjed. Mikor népe kész volt együttműködni vele tervének végrehajtásában, akkor bő áldással halmozta el őket és bátorította

őket igyekezetükben. Ha viszont engedetlenek voltak, megbüntette őket. De soha nem szűnt meg az a szándéka, hogy felhasználja népét más népek megnyerésére.

Isten szívében viseli a nemzeteket!

Az Ószövetség főbb eseményei

József nemcsak saját családja és Egyiptom részére vált áldássá: „*És az egész földről Egyiptomba mentek Józsefhez gabonát vásárolni, mert súlyos volt az éhínség az egész földön*” (1Móz 41:57).

A kivonulás nyilvánvalóvá tette az Urat: „*Megmutatom dicsőségemet a fáraón és egész haderején. Akkor megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr*” (2Móz 14:4).

Bár a nép meghátrált és nem ment be Kánaánba, az Úr szándéka nem változott meg: „*Életemre mondom és az Úr dicsőségére, amely betölti az egész földet*” (4Móz 14:20).

Kánaán meghódítása mindenki előtt nyilvánvalóvá teszi őt: „*Íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmege előttetek a Jordánon!*” (Józs 2:11)

A gyermekekkel ezt kellett megtanítani: „*Ő tette ezt, hogy megismerje a föld minden népe az Úr kezét, hogy milyen erős az, és hogy féljétek Isteneteket, az Urat, mindenkor*” (Józs 4:24).

Dávid megértette, miért kell meghalnia Góliátnak: „*Még ma kezembe ad az Úr, és leváglak téged... és megtudja mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben*” (1Sám 16:46).

Isten megítélte népét a nemzetek miatt: „*Ez itt Jeruzsálem, melyet a népek között helyeztem el és országokkal vettem körül... de megátalkodottabb voltál, mint a körülötted levő pogányok... nem éltetek rendelkezéseim szerint. Ezért én is ellened fordulok, ítéletet tartok köztetek a pogányok szeme láttára*” (Ez 5:5, 7–8).

Még a száműzetésben is dicsőséget szereztek neki a hűségesek; Nebukadneccar kijelentette: „*Áldott legyen Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene... Benne bíztak és még a király parancsát is megszegték... Ezért megparancsolom, hogy aki bármilyen nyelvű népből valamit szól a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene ellen, azt vágják darabokra... mert nincs más Isten, aki így meg tudna szabadítani*” (Dán 3:28–29).

Dániel csodálatos szabadulása az oroszlánok verméből arra készítette Dárius királyt, hogy rendeletet adjon ki a birodalmában élő összes népnek és nemzetnek és nyelvnek: „*Birodalmam minden tartományában rettegve féljék Dániel Istenét, mert ő az élő Isten, és megmarad örökké*” (Dán 6:25–26).

A kihasználatlan lehetőség

Nemcsak szomorú, de nehéz is elfogadni, hogy noha Izráelnek valóban megvolt minden lehetősége arra, hogy Isten áldását mint nemzet továbbítsa más népek felé, ezt nem tette meg. Gyakorolhatta volna papi tisztét közbenjárva más népekért, ahogyan erre elhívást kapott a Sínainál. Bár voltak egyes személyek, akik hűek maradtak, de mint nemzet, siralmasan elbukott. Ennek ellenére Isten munkálkodott tovább is. Még Izráel bukását is felhasználta országa terjesztésének céljára.

Nehéz és kockázatos missziót kellett véghezvinni, megvalósítani. Szükség lett volna arra, hogy Isten egész népe részt vegyen benne. Az Úr mindenről gondoskodott, hogy segítsen ebben nekik. Bárhogyan van is, Isten elvégzett szándéka, hogy megnyerje a népeket.

Népcsoportok, amelyek kapcsolatba kerültek Isten népével

PÁTRIÁRKÁK	EGYIPTOMI KIVONULÁS	BÍRÁK	KIRÁLYOK	BABILONI FOGSÁG	INTERTESTAMEN-TÁLIS KOR
<p>Genesis, Jób</p> <p>káldeusok Ebla népe Hárán népe egyiptomiak (Gen 12) keannéniták perizeusok (Gen 13) reffaiták perizziek (Gen 13) refaiták perizziek (Gen 14) emiták, horiták amálekiták amoriták kéniek (Gen 15) kenizziták kadmoniták hitteusok girgeusok jebuzeusok moábiták és ammoniták (Gen 19) filiszteusok (Gen 20:22) assuríták, leusiták, leumiták midianiták (Gen 25) izmaeliták (Gen 25) arámiták (Gen 25:20) heviták (Gen 36) edomiták adullamiták (Gen 38)</p>	<p>Mózes 2., 3., 4. és 5. könyve, Józsué</p> <p>midianiták egyiptomiak kanneniták hettiták amoriták perizziek heviták jebuzeusok (Ex 3) amálekiták (4Móz 13) nefilimek ammoniták (4Móz 13) moábiták (4Móz 22)</p>	<p>Bírák, Ruth 1Sámuel</p> <p>kaneiták perizziek jebuzeusok amoriták szidoniták heviták filiszteusok (föníciaiak) hitteusok amálekiták moábiták ammoniták midianiták abiézeriek (Bir 8) maoniták (Bir 10) egyiptomiak</p>	<p>2Sámuel, 1. és 2.Királyok, 1. és 2.Krónikák (Idetartozik a Zsoltárok, Példabeszédek, Prédikátor, Énekek éneke, Ézsaiás, Jeremiás, Jeremiás Siralmai)</p> <p>filiszteusok amálekiták ammoniták arámok edomiták moábiták hitteusok gibeoniták amoriták hárariták (2Sám 23) egyiptomiak föníciaiak (Tirusz és Szidon) asszíriak káldeusok</p>	<p>Ezsdrás, Nehémiás, Eszter, 2Királyok, Ezékiel, Dániel, Hóseástól Malakiásig</p> <p>asszírok babilóniaiak káldeusok médek perzsák egyiptomiak föníciaiak moábiták filiszteusok</p>	<p>szelecidák egyiptomiak asszírok perzsák görögök rómaiak barbárok? kelták? gótok?</p>

Ford.: Gerő Sándorné